

Barcsai László

Ágaiktól magasabban

Vacogva hatolsz át
talaj menti felhőfoszlányokon.
Ütemesen,-
macskatejszagúak.

Nyálkás- víz-cseppek
borítják a kinnfelejtett holmikat.
Rájuk lertünk,
használni kezdtük őket.
(Kíástuk a homokból).

Mindez már,
észlelhetetlen:
a betonpanelek kilences, tízes szintjein.
A fáktól, az ágaiktól magasabban.

Húsodat neki

Az avarban lelt
kék fémdoboz alá
rejtéd az elfüstölt dolgaidat.

Egy megcsonkított fatörzsre
telepedsz. Húsodat neki adod,
hogy újránőjön.

Kapillárisaidból a vér lassan
a feléledt szíjácsba szivárog.

Bőröd kéreggé forrad,
olvatag csontjaid
szilfává száradnak.

Ám a műanyagok testeden
megszakítják a folyamatot.

A rengetegből őz nyomokat
követve kerülsz ki.

A naplemente fagyott
rögökön menetelve ér.